

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Szabó János ügyvéd által képviselt felperesnek a Szabóné dr. Dénes Éva ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása iránt a Győri Munkaügyi Bíróságnál M.1598/2005. szám alatt megindított és másodfokon a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.20.378/2007/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán
- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.20.378/2007/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 12.000 /tizenkettőezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.
A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Győri Munkaügyi Bíróság M.1598/2005/15. számú ítéletével helyt adott a felperes keresetének, amelyben kérte a 2005. július 11-ei alperesi rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását, és ennek alapján az alperest elmaradt munkabérben, felmentési átlagkeresetben, végkielégítésben, a jogellenesség jogkövetkezményeként átalány-térítésben és nem vagyoni kártérítésben marasztalta.

Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 1987. október 1-jétől állt munkaviszonyban az alperessel recepciós munkakörben. A perbeli rendkívüli felmondást az alperes azzal indokolta, hogy 2005. július 3-án a felperes végezte egy vendég fizettetését, arról számlát nem készített, így a vendég nem a számítógépben szereplő összeget, hanem az eredetileg „kiajánlott” 74 EUR árat + 1.400

forint minibárt rendezte, illetve kettő helyett csak egy éjszakát fizetett. A rendelés a számítógépben fel lett tüntetve, de a rendelési boríték nem volt fellelhető. Az indokolás a vendég által kitöltött Cardex kártya hiányát is felrótta, továbbá rögzítette, hogy a felperes 2004. augusztus 27-e és 2005. május 9-e között az ügyviteli utasítások be nem tartása miatt már részesült igazgatói figyelmeztetésben.

A munkaügyi bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes mulasztása - amit elismert - sem szándékosnak, sem pedig súlyosan gondatlannak nem minősíthető, a kérdéses napon ugyanis 62 vendég távozott a szobákból, a perbeli vendég sietett, ezért sürgetésére a felperes abbahagyta a számlázást, hogy a fizettetést intézhesse. Megkérte a munkatársát, hogy a számlát nézze meg, mivel a recepcióások megbíztak egymásban. Utóbb nem ellenőrizte a munkatársát, de a bíróság szerint mindezek kisebb gondatlanságnak tekinthetők.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.20.378/2007/4. szám alatti ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan és jelentős mértékben szegte meg, amikor a kötelező számlaadást nem teljesítette, nem a számítógépben rögzített árat, és nem a ténylegesen igénybevett szolgáltatást fizettette meg. Az értékelésnél súlyosbítónak figyelembe vette, hogy a felperes több mint 20 éve állt munkaviszonyban az alperesnél, így tudnia kellett a hasonló magatartás tekintetében a kollektív szerződésben előírt szankcióról.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontját és a Pp. 206. § (1) bekezdését. Iratellenesnek tartotta a kollektív szerződésre hivatkozást, mivel az csak lehetőségként szabályozta a perbelivel azonos esetre a rendkívüli felmondást. Iratellenesnek tartotta azt a megállapítást is, mely szerint az átvett pénzösszeg nem került a pénzügyi rendszerben rögzítésre. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság alaptalanul állapította meg a szándékosságát. A felperes a megjelölt jogszabályok megsértése mellett a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében kifejtettekkel ellentétes következtetésre is hivatkozott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte, vitatta a felperes felülvizsgálati érvelését, utalva arra, hogy kollektív szerződése

ugyan példálózó jelleggel, de az általa lényegesnek ítélt kötelezettségszegéseket emelte ki. Az ügyvezető tanúnyilatkozatából megállapítható, hogy „a lekönyvelt követelésnél nagyobb összegű fizetést teljesített a vendég”, ezért e körben is alaptalanul sérelmezte a felperes a jogerős ítéletet.

A felperes további észrevételében ismételten hivatkozott a felülvizsgálati érvelését alátámasztó legfelsőbb bírósági eseti döntésekre.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A munkaviszony rendkívüli felmondással történő megszüntetését a munkaviszonyból eredő lényeges kötelezettség - szándékos vagy súlyosan gondatlan - jelentős mértékű megszegése teszi lehetővé [Mt. 96. § (1) bekezdés a) pont]. Ehhez képest a munkáltató kollektív szerződése a helyi sajátosságok figyelembevételével megjelölhet olyan munkavállalói magatartásokat, mulasztásokat, amelyek minősített vétkesség fennállása esetén rendkívüli felmondást alapozhatnak meg. A törvényi szabályokból következően az így szankcionálható esetek felsorolása nem lehet teljeskörű, hanem értelemszerűen csak példálózó jellegű, hiszen a kollektív szerződés a törvényi feltételeket nem változtathatja meg, és nem korlátozhatja [Mt. 96. § (2) bekezdés, BH 1995.682.].

Az alperes kollektív szerződése a számlaadási kötelezettség elmulasztását lehetséges rendkívüli felmondási okként jelölte meg. Ebből egyfelől az következik, hogy az alperes ezen kötelezettséget lényeges munkaköri kötelezettségnek tekintette, másfelől viszont a szabályozás arra is utalt - egyébként a törvénynek megfelelően -, miszerint a minősítésnél további körülmények is értékelhetők (enyhítőként vagy súlyosbítóként). A másodfokú bíróság ezért helytállóan vizsgálta a felperesnek felrótt mulasztást lényeges kötelezettségszegésként, és a további törvényi minősítő feltételek fennállása vizsgálatakor helyesen tért ki az egyéb körülményekre.

A felperes által sem vitatott tény a kötelező számlaadás elmulasztása. A felülvizsgálati kérelem továbbá nem tette vitássá azt a jogerős ítéleti ténymegállapítást sem, miszerint a kötelező számlaadás elmaradására a távozó vendég kérése ellenére került sor.

Az alperesi szállodaigazgató erre vonatkozó tanúnyilatkozatára - miszerint a vendéget telefonon megkeresték, és azt a tájékoztatást adta, hogy „kérése ellenére nem kapott számlát azzal az indokkal, hogy valami rendszerhiba volt azon a napon” - a felperes még csak észrevételt sem tett. Ugyancsak nem vitatta ezen tanú előadását

arról, hogy „teljesen ellentétes a vállalati gyakorlattal a bemondásra fizettetés”. A tanúnyilatkozat további részeit sem észrevételezte a felperes, mely szerint: „N. R.-nek (a perbeli osztrák vendégnek) szobafoglalása volt ugyan, de a neve a távozás napján már nem szerepelt a rendszerben”, a foglalását egy belföldi vendég nevére átírták, továbbá a bejelentő lap is hiányzott (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-5. oldalak). A szállodaigazgató előadta továbbá, hogy az utólag telefonon megkeresett külföldi vendég leírásából a felperes pontosan beazonosítható volt (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 2. bekezdés).

A felperes azon tanúnyilatkozatra sem tett semmilyen észrevételt, mely szerint a vendég a lekönyvelt követelésnél nagyobb összegű fizetést teljesített (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 5. bekezdés). A perben továbbá a felperes maga azt adta elő, hogy az átvett összeget csupán betette a kasszába, nincs tudomása róla, hogy erről készült-e számla. Mindezen többletkörülményeket az elsőfokú bíróság indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta.

Az előbbiek alapján a másodfokú bíróság a törvényi feltételek fennállását megalapozottan állapította meg a szállodai recepciós munkakört betöltő felperes tekintetében a vendég kérése ellenére történt számlaadás elmulasztásával, és az ezzel szorosan összefüggő további súlyos szabálytalanságokkal. A felperes alaptalanul hivatkozott iratellenességre, okszerűtlenségre és logikai ellentmondásra, a nem vitatott peradatok a lényeges kötelezettség súlyos megszegését, és legalábbis a súlyos gondatlanságot aggálytalanul alátámasztották [Pp. 206. § (1) bekezdés, Mt. 96. § (1) bekezdés a) pont].

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az ügyben irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. szeptember 10.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő